

Omul care îmi este tovarăș

Zaharia 13.7

John Thomas Mawson

© SoundWords, Online începând de la: 26.09.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Verset călăuzitor: Zaharia 13.7

Zaharia 13.7: Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, și asupra Omului care Îmi este tovarăș! Zice Domnul oștirilor. Lovește pe Păstor, și se vor risipi oile.

Tovarășul Domnului

Nu este nici o îndoială că acest cuvânt profetic a fost spus cu privire la Domnul nostru Isus Hristos; căci El Însuși îl amintește și îl aplică cu privire la Sine atunci când în noaptea în care a fost vândut a urcat împreună cu ucenicii Săi pe Muntele Măslinilor (Matei 26.31). Sunt cuvinte minunate care arată slava divină a Domnului; căci Domnul oștirilor vorbește despre El ca »Om, care este tovarășul Meu«, cea ce cu siguranță are sensul de egalitate. Dar eu cred că înseamnă mai mult decât aceasta: concordanță deplină cu gândurile și voia lui Dumnezeu. A fost un Om pe pământ care a fost în armonie desăvârșită cu gândurile lui Dumnezeu din cer și în deplină părtașie cu El. El era Tovarășul lui Dumnezeu, care a corespuns oricărei dorințe din inima Tatălui, așa cum o harfă bine acordată corespunde degetelor maestrului care cântă cu ea. »El Îmi trezește în fiecare dimineață urechea, ca să ascult așa cum ascultă niște ucenici« (Isaia 50.4), așa a fost vorbirea acestui Om dependent în totalitate. Și El continuă: »Eu nu M-am împotrivit, nici nu M-am tras înapoi« (Isaia 50.5) - nu S-a compătimit singur nici măcar atunci când Petru cu o dragoste plină de râvnă, dar mai mult omenească, a vrut să-L facă să se compătinească singur. Voia Dumnezeului Său era pentru El mai mult decât orice altceva și nu respingător sau deznădăjduit spune: »Mi-am dat spatele înaintea celor care Mă loveau și obrazii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba, nu Mi-am ascuns fața de batjocură și de scuipare« (Isaia 50.6).

Dar voia lui Dumnezeu L-a dus în suferințe mult mai adânci decât acelea care le-au pricinuit oamenii trupului Său deosebit de sensibil. Ascultă cuvintele Sale care le-a spus ucenicilor Săi în seara cinei: »Nu voi mai vorbi mult cu voi, căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El nu are nimic în Mine; dar vine, pentru ca lumea să cunoască că Eu iubesc pe Tatăl și fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl. – Sculați-vă, haidem să plecăm de aici« (Ioan 14.30,31). – De nezdruncinat, ca și Tronul lui Dumnezeu, diavolul nu a putut să-L facă să se clatine nici prin ispitire nici prin amenințare și nici să deranjeze acea părtașie desăvârșită care din veșnicie a unit strâns pe Tatăl cu Fiul. Așa cum Avraam a mers împreună cu Isaac la locul jertfei, ca să împlinească în totalitate voia Sa. »Sculați-vă, haidem să plecăm de aici« – Acel »de aici« însemna să meargă la Golgota, unde Domnul (Iehova) L-a lovit, când El, Fiul Omului, a fost înălțat din pricina păcatelor și fărădelegilor noastre și când El, ca Păstor, a suferit pentru turmă. Ucenicii nu au putut merge împreună cu El până la capătul drumului acela, căci oile se vor împrăștia atunci când El va fi lovit. »Iată«, a spus El, »vine ceasul, și acum a și venit, când veți fi risipiți fiecare la ale lui; și pe Mine Mă veți lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine« (Ioan 16.32). Omul care era Tovarășul Domnului (Iehova) a avut părtașie cu Tatăl Său tot timpul drumului Său. »Și, purtându-Și crucea, El a ieșit la locul numit „al Căpățânii“, care în evreiește se numește „Golgota“, unde L-au răstignit, și împreună cu El alți doi, unul de o parte și altul de alta, iar Isus la mijloc« (Ioan 19.17,18). Însă chiar și în predarea desăvârșită în voia lui Dumnezeu nu a existat o slăbire sau întrerupere a unității sfinte dintre El și Dumnezeul Său. Ascultă Cuvintele Sale: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, ... Tu ești încrederea Mea. Tu ești Dumnezeul Meu ... Tu M-ai ascultat.« (Psalmul 22).

Risipire și strângere

Noi nu știm și nici nu putem să înțelegem ce a simțit Domnul (Iehova) oștirilor când a ridicat mâna ca să lovească Păstorul, pe Omul care era Tovarășul Lui. Dar putem auzi cuvintele: »De pricina aceasta Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.« (Ioan 10.17-18). Și iarăși: »Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac« (Ioan 17.4). Și noi știm care este rezultatul acestei ascultări unice. Oile împrăștiate vor fi adunate într-o unitate indisolubilă tocmai prin această lovire și acea moarte. »Este în folosul vostru«, a spus Caiafa, »să moară un singur om pentru popor și să nu piară tot poporul. Dar lucrul aceasta nu l-a spus de la el (el era un fățarnic ateu), ci, fiind mare preot în anul acela, a prorocit (el a devenit purtătorul de cuvânt al Duhului Sfânt pentru timpul acela) că Isus avea să moară pentru popor. Și nu numai pentru popor, ci ca să adune într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți« (Ioan 11.49-52). Hristosul înviat a deveni subiectul credinței poporului Său și punctul central în jurul Căruia ei se strâng. Dumnezeu strânge pentru Hristos, dar El nu putea s-o facă fără cruce. »Și Eu, după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine Însumi pe toți« (Ioan 12.32) sunt cuvintele la care noi ar trebui să ne gândim deseori și să medităm asupra lor. Și Dumnezeu va fi glorificat în numărul mare al fiilor Săi, care sunt asemenea chipului Fiului Său, Întâiul-născut dintre mai mulți frați.

Omul, care este Tovarășul Domnului (Iehova), a suferit să fie lovit și El este Cel care va umple universul cu o surpriză plăcută, când El va împăca toate lucrurile din cer și de pe pământ, potrivit cu voia lui Dumnezeu, în care El Și-a găsit plăcerea și căreia I S-a supus pe deplin.

Tradus de la: [Der Mann, der mein Genosse ist](#)

Titlul original: „Der Mann, der mein Genosse ist“
din *Der Dienst des Wortes*, ediția 13, 1935, pag. 133–136

Traducere: Ion Simionescu